

РЕШЕНИЕ

№ 2616

гр. София, 28.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Г СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети март през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: Татяна Димитрова

Членове: Румяна М. Найденова
Радина К. Калева

при участието на секретаря Алина К. Тодорова
като разгледа докладваното от Татяна Димитрова Въззивно гражданско дело
№ 20241100501172 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С Решение № 14326 от 24.08.2023 год. по гр.д. №58256 по описа за 2022 год., 51 – ви състав на СРС е уважен предявения иск с правно основание чл. 40, ал. 1 ЗУЕС, предявен от „Медицински център Медика 2005“ ЕООД, с ЕИК: 105570286 против останалите етажни собственици от сграда в режим на етажна собственост с административен адрес: гр. София, район Лозенец, ул. **** и са ОТМЕНЕНИ решенията, взети от Общото събрание на етажните собственици на 27.09.2022 г. Ответникът е осъден да заплати разноски в размер на 1080 лева на основание чл.78, ал.1 ГПК.

В законоустановения срок по чл.259, ал.1 ГПК въззивна жалба е подадена от ответника, в която са изложени съображения за неправилност, немотивираност и необоснованост на съдебното решение. Въззивникът счита, че изводите на съда относно материалната незаконосъобразност на взетите от ОС на ЕтС решения са направени без да е преценен доказателствения материал в неговата съвкупност и цялост. Оспорва общото събрание да е излязло извън компетенциите си при вземане на въпросните решения, доколкото въпросите попадат в кръга на тези, по които общото събрание следва да се произнася, като препраща към приложимите законови разпоредби. Въззивникът, противно на възприетото в обжалваното съдебно решение, счита, че ограничаването на достъпа на външни лица до сградата и свободното им преминаване през фойето е именно въпрос, касаещ ползването на общите части, който е разрешен от общото събрание така, че

оптимално да са съобразени интересите, удобството, сигурността и правата на всички етажни собственици в сградата. Поддържа заявеното, че поставените табели надхвърлят правото на ищеца да използва общите части, както и че се отклонява от задължението си да ги използва според тяхното предназначение. Счита, че законосъобразността на процедурата за промяна предназначението на самостоятелния обект, собственост на ищеца, подлежи на разглеждане от първоинстанционния съд, като поддържа заявеното в отговора на исковата молба и поддържано в производството пред първата инстанция, че промяната е станала без съгласието на етажните собственици, дадено в установената от закона форма. Моли съда, да отмени обжалваното решение, като вместо него постанови друго, с което отхвърли изцяло претенциите спрямо него. Претендира разноски.

В законоустановения срок по чл.263, ал.1 ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от насрещната страна, с който се оспорва въззивната жалба като неоснователна, недоказана и необоснована, а първоинстанционното решение се кредитира като правилно и законосъобразно. Решението е постановено без да са допуснати съществени процесуални нарушения, като правилно е преценена допустимостта на иска, предявен в преклузивния срок и от легитимирана страна. Въззиваемият, от своя страна, навежда твърдения за други допуснати нарушения при преценка на доказателствения материал, които обуславят неправилния извод в частта относно законосъобразната процедура по свикване и провеждане на общото събрание. Оспорва изводите в тази част, като счита, че са представени достатъчно писмени доказателства към исковата молба, които да установят, че законовите предпоставки не са изпълнени и не са спазени сроковете за извършването им. Счита, че решенията на общото събрание са незаконосъобразни и от процедурна гледна точка, което следва да намери отражение във въззивното решение. В останалата част споделя изводите на първата инстанция. Моли се съда да остави жалбата без уважение, а обжалваното решение да потвърди като правилно и законосъобразно. Претендират се разноски.

Софийският градски съд, ГО, II- Г въззивен състав, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 ГПК във връзка с наведените в частната жалба пороци на атакувания съдебен акт, намира за установено следното:

Предявен е от „Медицински център Медика 2005“ ЕООД, с ЕИК: 105570286, със седалище и адрес на управление: гр. Видин, ул. „Бдин“ № 12/3 против останалите етажни собственици от сграда в режим на етажна собственост с административен адрес: град София, район Лозенец, ул. ****, иск с правно основание чл. 40, ал. 1 ЗУЕС за отмяна на решенията, взети от Общото събрание на етажните собственици от сградата в режим на ЕС на 27 септември 2022 г.

Ищцовото дружество „Медицински център Медика 2005“ ЕООД твърди, че е регистрирано като лечебно заведение „медицински център“ с предмет на дейност: осъществяване на извънболнична медицинска помощ и вписано в регистъра на ИА „Медицински надзор“. Посочва, че по силата на договор за покупко-продажба от 10.08.2017 г. в качеството си на купувач е придобило собствеността върху недвижим имот, представляващ апартамент № 2, находящ се на етаж 1 с площ от 43,79 кв.м., заедно с прилежащите му 1,11 % идеални части от общите части на сградата, равняващи се на 6,82 кв. м. и прилежащите му 136,78/674 идеални части от урегулирания поземлен имот, в който е построена сградата, представляващ УПИ IX-372 от кв. 125 по плана на гр. София, местност

„Лозенец III-та част“ с административен адрес: гр. София, ул. ****. Посочва се, че към този момент жилищната сграда била изградена в степен на завършеност „груб строеж“, както и, че идеалните части от УПИ, принадлежащи към апартамента впоследствие били обособени, а реалното им ползване определено от учредителите на правото на строеж като дворна тераса, прилежаща към ап. № 2. Изяснява се, че въз основа на заповед на главния архитект на район „Лозенец“ от 02.11.2017 г. било допуснато изменение в одобрения инвестиционен проект, изразяващо се в промяна в предназначението на притежавания от ищеца апартамент в Амбулатория за първична медицинска помощ – групов практика за специализирана медицинска помощ – неврология. Строежът бил въведен в експлоатация съгласно удостоверение от 25.11.2019 г., издадено от главния архитект на Столична община, като имотът, собственост на ищцовото дружество бил кадастрално отразен като имот с идентификатор 68134.902.372.5.2 по КККР, одобрени със Заповед № РД-18-739/21.11.2017 г. на изп. директор на АГКК, с предназначение – за здравни и социални услуги. Ищецът посочва, че на 27.09.2022 г. било проведено общо събрание на етажните собственици в сградата в режим на етажна собственост с адрес: гр. София, ул. ****. За свикването на последното не е имало обявена по установения ред писмена покана, поради което и с оглед отсъствието на управителя му от страната, на събранието не е присъствал представител на „Медицински център Медика 2005“ ЕООД.

Излага се, че в хода на същото били взети следните решения: 1). забрана за преминаване и изчакване на външни лица (пациенти) на медицинския център през централното фойе и вход на сградата, които следва да преминават през самостоятелно обособения вход за достъп до амбулаторията; 2). премахване от собственика на МЦ на рекламната табела от оградата в срок до 27.10.2022 г.; 3). премахване от собственика на МЦ на всички знаци и указателни табели, касаещи амбулаторията, от фасадата на сградата в срок до 27.10.2022 г.; 4). премахване от собственика на МЦ на инструкцията от таблото с пощенски кутии и звънци на централния вход на сградата, ползван от живущите в срок до 27.10.2022 г.; 5). възстановяване на предишното състояние на сградата във връзка с изпълнение на решенията по т. 2, т. 3 и т. 4. С исковата молба „Медицински център Медика 2005“ ЕООД, в качеството си на собственик на самостоятелен обект в сградата в режим на етажна собственост, оспорва така взетите решения, намирайки същите за незаконосъобразни. Конкретно посочва, че общото събрание е свикано и проведено в нарушение на установените правила – същото е свикано и проведено при липсата на писмено искане от собственици, притежаващи повече от 20 % идеални части от общите части на сградата, които също не са надлежно посочени; върху поканата за свикване на ОС не са отбелязани датата и часът на поставянето и на видно и общодостъпно място на вода на сградата и не е ставен протокол за това; описаният в поканата дневен ред е формулиран общо по начин, при който липсва яснота относно конкретните въпроси, касаещи ползването на общите части, които ще бъдат обсъждани; протоколът е изготвен от лице, което не било надлежно предложено за протоколчик на събранието, при липсата на яснота за размера на кворума; последният не отговаря на изискванията на чл. 16, ал. 5 ЗУЕС откъм съдържание, тъй като не е отбелязано кои собственици присъстват лично и кои са представлявани. Наред с това, взетите решения не съответстват на предварително обявения дневен ред – „Организация и начин на ползване на общите части на сградата – ЕС“, което е лишило ищцовото дружество от възможността да изрази своето мнение във връзка с обсъжданите въпроси. Посочва се, че с оспорените от ищеца решения, взети от Общото събрание последното е превишило правомощията си и се е произнесло по въпроси, отнасящи се до ползването и функционирането на недвижимия имот, собственост на Медицинския център, не са съобразени с неговия статут на лечебно заведение за извънболнична медицинска помощ. Ищецът твърди, че входът на имота му в процесната сграда е един и достъпът до същия се осъществява през централния вход на сградата, а преминаването през дворното място е невъзможно. Посочва, че поставените от дружеството табели са информационни и

нямат рекламна цел. Счита, че така взетите решения накърняват правото му на собственост върху притежавания самостоятелен обект.

Посочва, че за същите е узнал с получаването на изпратеното от управителя на ЕС писмо с прикачени файлове - протокола и поканата, на електронната си поща на 10.10.2022 г. С тези съображения ищецът обосновава правния си интерес от търсената защита, отправяйки искане за уважаване на предявения иск и за отмяна на така взетите решения от ОС на ЕС на 27.09.2022 г. като незаконосъобразни. Претендира присъждане на разноски.

В депозирания в срока по чл. 131, ал. 1 ГПК писмен отговор ответната страна – останалите етажни собственици от сграда в режим на ЕС с административен адрес: гр. София, ул. ****, представлявана от управителя Н.Й.К., чрез пълномощника си адв. Й. Г., намира исковата претенция за изцяло неоснователна. Не оспорва, че ищцовото дружество е собственик на самостоятелен обект в процесната жилищна сграда в гр. София, ул. ****, а именно на апартамент № 2, находящ се на етаж № 1, кота 0, както и, че предназначението му, след допуснато изменение на инвестиционния проект, е амбулатория за първична медицинска помощ – груповая практика за специализирана медицинска помощ – неврология. Не оспорва, че на 27.09.2022 г. е било проведено общо събрание на ЕС, на което са присъствали всички собственици на самостоятелни обекти в сградата, с изключение на представител на ищцовото дружество. Твърди, че решенията са взети в съответствие със закона при стриктно съблюдаване на процедурните правила, регламентирани в ЗУЕС, с нужния кворум при надлежно свикано Общо събрание. Конкретно се въвежда довод, че на 15.09.2022 г. в 09:00 часа на видно и общодостъпно място – на входната врата на сградата и на масичката във фойето на същата била поставена покана за свикване на ОС на 27.09.2022 г., която съдържала всички изискуеми реквизити. За провеждането му било направено писмено искане от 14.09.2022 г. от собствениците в етажната собственост, притежаващи повече от 20 % идеални части от общите части на сградата. Посочва се, че за поставянето на поканата бил съставен нарочен протокол. В отговора се оспорва твърдението на ищеца, че не е бил уведомен за насроченото ОС, тъй като преди провеждането му е водена електронна кореспонденция за това. До дружеството е изпратена покана и на електронната поща на 15.09.2022 г., а представител на медицинския център е бил уведомен и по телефона. Оспорва взетите решения да касаят индивидуалната собственост на ищеца, тъй като са свързани с въпроси относно ползването на общите части на сградата, поради което същите са в рамките на компетентността на ОС. Заявява, че обектът на ищеца – медицински център извършва стопанска дейност, при което приложение по отношение на помещаването му в сградата в режим на ЕС, съответно при промяна в предназначението му, следва да намерят разпоредбите на чл. 38, ал. 2 и ал. 3 ЗУТ, които в случая не са спазени. Ответната страна поддържа, че на обекта – собственост на „Медицински център Медика 2005“ ЕООД, са налице два входа, в т.ч. откъм двора. За поставянето от ищеца на процесните табели и указателни знаци не е взето решение на ОС на ЕС. Заявява, че имотът, собственост на ищеца, не се използва по предназначение, а статутът му е променен без решение на Общото събрание. С тези доводи останалите етажни собственици от процесната сграда отправят искане за отхвърляне на исковата претенция като неоснователна, доколкото оспорените решения, взети на процесното общо събрание са законосъобразни. Претендират разноски.

Обжалваното решение е валидно и допустимо, поради което следва да се обсъдят доводите, касаещи неговата законосъобразност. При постановяването му не са допуснати нарушения на императивни материалноправни норми.

Съдът като взе предвид изложените от страните доводи и представените доказателства намира, че въззивната жалба е процесуално допустима, но разгледана по същество същата е неоснователна. Съображенията за това са следните:

Спорен между страните пред настоящата инстанция е въпроса относно

компетентността на общото събрание на етажната собственост за вземане на спорни решения, респ. тяхната законосъобразност.

В конкретната хипотеза страните по делото са етажни собственици и като такива са съсобственици в общите части на сградата. При учредена етажна собственост общите части не са самостоятелни обекти на права. Такива обекти са отделните жилища, а общите части са нужни само, за да могат да се използват отделните жилища. Разпоредбата на чл. 38, ал. 1 от ЗС урежда, че при сгради, в които етажи или части от етажи принадлежат на различни собственици, общи на всички собственици са земята, върху която е построена сградата, дворът, основите, външните стени, вътрешните разделителни стени между отделните части, вътрешните носещи стени, колоните, трегерите, плочите, гредоредите, стълбите, площадките, покривите, стените между таванските и избените помещения на отделните собственици, комините, външните входни врати на сградата и вратите към общите тавански и избени помещения, главните линии на всички видове инсталации и централните им уредби, асансьорите, водосточните тръби, както и всичко друго, което по естеството си служи за общо ползване.

Тези части от сградата представляват елементи от нейната конструкция, чиято функционална свързаност прави възможно съществуването на сградата като единно цяло и обслужват всички или няколко от самостоятелните обекти в сградата. Тази тяхна характеристика обосновава необходимостта от поддържането им в добро състояние с усилията и средствата на всички лица, които притежават самостоятелни обекти в сградата, както и необходимостта от осигуряване на възможност за реално ползване и осигуряване на достъп до тях за всички етажни собственици.

Всеки един от собствениците на самостоятелни обекти в сградата притежава и съответната идеална част от тези общи части, които обслужват всички обекти в сградата. В случая е несъмнено, че външната входна врата се явява обща част по смисъла на чл. 38, ал. 1 от ЗС и достъп до същата следва да бъде осигурен на всички етажни собственици, които следва да я използван според предназначението ѝ и във връзка с използването на самостоятелния обект, върху който притежават право на собственост. Съгласно цитираната разпоредба, фойето или преддверието на сградата, където са били разположени и впоследствие премахнати пейките, попада в обхвата на всичко друго, което по естеството си служи за общо ползване, поради което също представлява обща част.

Предвид гореизложеното, за да може нормално да ползва собствения си самостоятелен обект, всеки етажнен собственик, т. е. всяко лице, което притежава правото на собственост върху самостоятелен обект от сградата, следва да има възможност да ползва реално общите части, които по естеството си обслужват неговия обект, както и възможност за свободен достъп до тези общи части. Съгласно чл. 5, ал. 1, т. 1 ЗУЕС, собствениците на самостоятелни обекти в сграда в режим на етажна собственост имат право да използват общите части на сградата според тяхното предназначение. Съгласно чл. 6, ал. 1, т. 8, т. 15 и т. 20 ЗУЕС, използването на общите части от собствениците става по реда, определен в правилника за вътрешния ред на сградата, като те следва да спазват същия и да съблюдават решенията на органите на етажната собственост. Чл. 11, ал. 1, т. 10, б. "и" и б. "м" ЗУЕС предвижда възможност за Общото събрание на Етажната собственост да вземе решения за използване на общите части на сградата при възникнали спорове, както и по други въпроси, свързани с управлението на общите части.

Действително, всеки от съсобствениците има правото да ползва общите части на сградата, в това число и помещенията, съставляващи такива части по предназначението си, съобразно дела си от тях, като се стреми да не пречи на останалите съсобственици да упражняват както правата върху собствените си имоти, така и тези по отношение на общите части. Така всеки съсобственик има правото да използва стълбищата, входовете, комините, водоснабдителните, електрификационните и топлоснабдителните съоръжения на сградата.

ЗС и ЗУЕС не съдържат ограничения пред общото събрание на собствениците, което може да установи начин за ползване на помещенията, които по предназначението си са общи части. В настоящия случай, предвид предназначението на самостоятелния обект на дружеството – ищец, използването му е свързано с допускането до самостоятелния обект и преминаването през общите части на трети, външни за етажната собственост лица.

В разглеждания случай се разглежда въпросът за ограничаване на достъпа през централния вход на пациентите, посещаващи кабинета за здравни нужди, собственост на дружеството – ищец. Във връзка с така поставения въпрос и с оглед релевираните и от двете страни твърдения, следва да се изследва и установи дали ищецът – въззивник чрез използване на собствения си недвижим имот и общите части на сградата, съобразно правата му и според предназначението им, създава пречки и затруднения на останалите етажни собственици да използват общите части съобразно техните права и според предназначението им. Отношение към спорния между страните момент е поведението на дружеството ищец и дали същото се изразява в предприемане и извършване на действия, с които се възпрепятства, ограничава или отнема възможността на останалите етажни собственици да ползват общите части в очертаните в предходното изречение граници. Преустановен достъпът на трети лица, посещаващи кабинета на ищеца до фоайето в жилищната сграда, което представляват обща част по смисъла на чл. 38, ал. 1. От съвкупния анализ на събраните по делото доказателства се установява, че достъпът до сградата се осъществява посредством чип-карта, в който смисъл са показанията на разпитаните по делото свидетели, един от които е майка на управителя на дружеството - ищец, които показания макар и преценени с оглед разпоредбата на чл. 172 от ГПК, въззивният съд счита, че следва да бъдат кредитирани като дадени в резултат на нейни преки и непосредствени впечатления, логично последователни са, не са противоречиви, освен в частта за узнаване за провеждане на общото събрание, и кореспондират на останалите събрани по делото доказателства. Последната посочва, че *„Входът залога е ограничен, влиза се с чип, за да се влезе в самата сграда и в частност в Медицинския център е необходимо някой да отвори, в случая при нас, обикновено това е медицинската сестра, която отваря на посетителите. Външни лица не могат да влязат без да им бъде отворено.“* В аналогичен смисъл са и обясненията на Т., който казва, че *„до входната врата отдясно има пощенски кутии, там има една малка табела с инструкции, как да се звънне, за да се отвори вратата за Центъра. Няма свободен достъп в жилищната сграда, трябва някой от собствениците да отвори. Имаме чипове или отвътре се отваря. Има пропускателен режим и собствениците им отварят.“* Следователно, възраженията направени от ответника – въззивник в насока, че се застрашава сигурността на живущите в етажната собственост, както и се нарушава спокойствието им, остават недоказани. Още повече в обясненията си Т. заявява, че *„Аз лично не съм виждал струпване на пациенти в двора. Не съм виждал как влизат пациенти. Пейките почти веднага се махнаха от ищеца. Аз живея там. Не съм виждал струпване на пациенти пред входа.“* За цялостното поведение на дружеството – ищец към поддържане на поведение според изискванията и реда, установен за етажната собственост, свидетелства и констатацията на Т., че *„пейките почти веднага се махнаха от ищеца“*, т.е. не е налице поддържане на действия по използване на общите части в сградата на етажната собственост, надхвърлящи правата на дружеството – ищец, както и използване, което да излиза извън рамките на предназначението им.

Настоящият състав на въззивния съд достигна до следните изводи. От една страна, ползването на самостоятелния обект, правото на собственост върху което притежава дружеството – ищец е неразривно свързано с осигуряване на достъп и преминаване през общите части на трети, външни за етажната собственост лица. Последното е обусловено от предназначението на самостоятелния обект - лечебно заведение за извънболнична помощ, представляващо амбулатория за специализирана медицинска помощ за групово практика за специализирана медицинска помощ и медицински център, което се установява от

представените разрешение за ползване и Удостоверение за регистрация на лечебно заведение за извънболнична медицинска помощ от 10.10.2022 год. (издадено след провеждане на общото събрание), в които самостоятелният обект е с предназначение „Амбулатория за първична медицинска помощ - групов практика за специализирана медицинска помощ – неврология, респ. като медицински център. От друга страна, несъмнено груповия характер на медицинската практика предполага масов достъп на хора и наднормено за зоната шумово и друго замърсяване, но по делото не се твърдят, а и не се доказват конкретни нарушения в тази връзка, поради което не може да се направи извод за неправомерно използване на общите части на сградата, което да обуслови вземане на мерки относно използването им от дружеството – ищец, респ. неговите пациенти.

Във връзка с твърденията за неспазена процедура по чл.38, ал.3 от ЗУТ, а именно липса на съгласие на етажните собственици в писмена форма с нотариална заверка на подписите относно промяна предназначението на самостоятелния обект, настоящият състав намира следното. Разпоредбата на чл.38, ал.3 от ЗУТ гласи, че *„В съществуваща сграда, с режим на етажна собственост се допуска **преустройство и промяна на предназначението на жилищно помещение или на самостоятелно жилище в кабинет за здравни нужди, за офис или за ателие за индивидуална творческа дейност, свързани с достъп на външни лица в сградата, ако обектите се намират на първия или на полуподземния етаж**, преустройството им е съобразено със санитарно-хигиенните, противопожарните и другите технически изисквания и въз основа на изрично писмено нотариално заверено съгласие на всички собственици на жилища - непосредствени съседи на обектите.“* В настоящия случай, безсъмнено самостоятелния обект е разположен непосредствено първия етаж, което е и единствената предпоставка в съответствие с цитираната разпоредба. На първо място, видно от приложените по делото писмени доказателства, самостоятелният обект изначално е с предназначение за кабинет за здравни нужди, по смисъла на чл.38, ал.3 ЗУТ и специалния Закон за лечебните заведения, установяващ статута, регистрацията, дейността и правното положение на съответния вид лечебно заведение. Самостоятелният обект никога не е бил с предназначение за жилище, което прави невъзможна процедура по преустройството му в кабинет за здравни нужди или за някое от изрично изброените в цитираната разпоредба предназначения. Следователно отпада и необходимостта от изрично писмено нотариално заверено съгласие за допускане на преустройството от етажните собственици, като в тази връзка и е невярно и необосновано твърдението на въззивника, че същото се изисква от всички етажни собственици. Видно от текста на разпоредбата, такова се изисква единствено от собственици на жилища - непосредствени съседи на обектите, легална дефиниция за което е дадена в пар.1, т.7 от ДР на ЗУЕС, а именно: *„Непосредствени съседи“ са собствениците, ползвателите и обитателите на самостоятелни обекти, които са разположени на същия етаж, под или над съответния обект.“* Настоящият състав на въззивния съд, счита, че в конкретния случай не е налице основание за прилагане на цитираната разпоредба, поради което възраженията за неспазване на установената в нея процедура приема за неоснователни. Организационната форма и начина на осъществяване на дейността, към които имат отношение възраженията на въззивника, не са релевантни към настоящия спор. Изискването за самостоятелен, отделен вход извън сградата е установено в разпоредбата на чл.38, ал.4 ЗУТ, което, обаче, се предвижда само при преустройство с промяна на предназначението на жилищен обект в *„магазин или за други обслужващи дейности, извън тези по ал. 3“*.

Настоящият състав на въззивния съд, обаче, не споделя извода, че това решение е извън компетентността на ОС. Съгласно разпоредбата на чл. 11, ал. 1 т. 10 б. "и" ЗУЕС, ОС взема решения и за използване на общите части на сградата и прилежащата и площ при възникнали спорове, каквато е и настоящата хипотеза. Компетентността на органа и обстоятелството, че е приел решение в кръга на предоставените му по закон правомощия и не е излязъл извън границите на компетентността си, не превръща самото решение в

законосъобразно и правилно взето. Решенията на общото събрание, като основен орган на етажната собственост, не могат да ограничават правото на ползване на общите части на сградата от собствениците, каквото ограничение предвижда оспореното решение. Ирелевантно е дали решението касае премахване и сваляне на указателни табели и информационни табла или ограничаване и забраняване на достъпа през входната врата и фойето, защото и в двата случая се касае за недопустимо ограничаване на правото на собственост.

Ето защо, следва да се приеме, че искът за отмяна на решението на ОС на ЕС в тази му част се явява основателен.

Предвид гореизложеното и доколкото настоящият съдебен състав изцяло споделя правните изводи на първоинстанционния съд, изложени в мотивите към обжалвания съдебен акт, въззивният съд не счита, че е необходимо да ги преповтаря, а препраща към тях на основание чл. 272 от ГПК.

По делото е подадена и въззивна частна жалба срещу Определение №42214 от 24.11.2024 год., постановено гр.д. №8256/2022 год. по описа на 51 състав, СРС по молба с правно основание чл.248 ГПК, подадена от „Медицински център Медика 2005“ ЕООД, ЕИК 105570286, с което се иска изменение на Решение № 14326 от 24.08.2023 год. по гр.д. №58256 по описа за 2022 год., 51 – ви състав на СРС в частта за разноските, като същата е оставена без уважение. Жалбоподателят от „Медицински център Медика 2005“ ЕООД, ЕИК 105570286 обжалва определението, като неправилно и незаконосъобразно.

Подаден е отговор по въззивната частна жалба от насрещната страна, с който се иска оставянето ѝ без уважение.

Целта на закона е да се присъждат възнаграждения за един адвокат като разноски на спечелилата делото страна, които обаче разноски винаги следва да съответстват на действителната фактическа и правна сложност на всяко конкретно дело, което значи, че този размер трябва да бъде справедлив и обоснован. При това ако минималният размер, предвиден в Наредбата, по конкретно дело е в несъответствие с изискванията за разумен и справедлив размер на възстановимите разноски от гледна точка на обективни критерии - правната и фактическата сложност на делото, продължителност на производството и качеството на положения труд, изразяващо се във времето нужно за подготовка на процесуалния представител, то съдът винаги, при направено възражение от насрещната страна, е компетентен да определи като подлежащи на възстановяване разноски в по-нисък размер от определения в наредбата минимум, като на основание чл. 15, ал. 3 ЗНА приложи директно закона като акт с по-висока степен. В този смисъл е и задължителната съдебна практика - Решение № 180 от 30.05.2012 г. на ВКС по гр. д. № 1524/2011 г., IV г.о.

В настоящия случай, противно на възприетото от първоинстанционния съд, настоящият състав на въззивния съд, счита, че приложима е Наредбата в редакцията ѝ след 04.11.2022 год., доколкото договорът за правна защита и съдействие, към който препраща и решението, е подписан на 18.11.2022 год. Следователно, приложим е минималния размер от 1000 лева, а не от 600 лева. Присъдена е сума в размер на 1080 лева, която включва и сумата за държавна такса. В останалата част, изводите в обжалваното определение са правилни. Делото не се отличава с особена фактическа и правна сложност, както и с многобройност на проведените открити съдебни заседания (две – на 30.03.2023 год. и на 22.05.2023 год.), които са част от критериите при преценка на размера за дължимо адвокатско възнаграждение, респ. обуславящи присъждане на такова в по – висок размер. Извършените процесуални действия, на които се позовава жалбоподателят не се отличават като такива, ангажиращи времето и усилията на процесуалния представител повече от обикновено необходимото, като за снабдяването им не се е изисквало работа с институции, съобразяване със срокове или извършване на допълнителни действия. Предвид изложеното, не е налице основание за ревизиране на присъдения размер от 1000 лева.

По разноските:

С оглед изхода на спора на „Медицински център Медика 2005“ ЕООД, с ЕИК: 105570286 следва да се присъдят направените в хода на делото разноси. Представен е списък с разноси по чл.80 от ГПК, договор за правна защита и съдействие с уговорен размер на възнаграждението и начин на плащане, като е посочено, че е заплатено в брой в деня на подписването, поради което и служи за разписка за извършеното плащане. Въззиваемата страна претендира сума за адвокатско възнаграждение в размер на 1200 лева, като в открито съдебно заседание от страна на въззивника е направено възражение за прекомерност по реда на чл.78, ал.5 ГПК, поради което съдът следва да се произнесе по размера на претендираната сума. Фактическата и правната сложност на делото, когато са налице, обуславят единствено искане за присъждане на адвокатски възнаграждения в по – завишени размери, доколкото в такъв случай ще са извършени повече процесуални действия от адвоката на страната и ще се е изисквала повече активност за осъществяване на защитата, за която му се дължи възнаграждението. Липсата на същите, обаче, не може да доведе до необосновано занижаване на претендираното адвокатско възнаграждение и обезценяване на положения труд по осъществяване на правната защита на лицето, което представлява. Настоящият състав на въззивния съд, счита, че в случая следва да се присъди установения минимум по неоченьяеми иски в размер на 1000 лева, като няма основание да се слиза под размера на същия, каквато възможност има съда при направено възражение за прекомерност.

При тези мотиви, Софийски градски съд, II – Г въззивен състав

По изложените мотиви, Софийският градски съд.

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 14326 от 24.08.2023 год. по гр.д. №58256 по описа за 2022 год., 51 – ви състав на СРС.

ОСЪЖДА М.А.З., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. София, район „Подуяне“, ул. ****, действаща чрез процесуалния си представител адв. Б.К., със съдебен адрес: гр. София, ул. ****, офис 4 да заплати на „Медицински център Медика 2005“ ЕООД, ЕИК: 105570286, сумата от 1 000 лева, на основание чл. 78, ал.3 от ГПК, представляваща направени разноси във въззивното производство за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на касационно обжалване пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____